ואמאי ניחזי הי נפיל. מי גדול נפל הפקיד לוקח דהא גדול שבנכסים משמע ומי קטן נפל לית ליה פסידא: **בעל השטר.** כגון הפי לוקח שבא בשטר מכירה ידו על התחתונה דהוי מוגיא מחבירו עליו הרואים שהמוכר מוחזק בנכסים הלכך רואים על הלוקח אבל גבי הקדש גדול משמע: **מתני׳ שאקריבנה בבית חוניו יקריבנה במקדש.** דכיון דאמר הרי עלי עולה לימייב ליה בעולה: **אם הקריבה בבית חוניו יצא.** מפרש טעמא בגמ׳: **יגלח במקדש.** מגיע קרבנותיו: **גמ׳ והא מקטל קטלה.** דשחטו חוץ לזמנו ופיגולו [ה]לימייב בעולה מכי אמר הרי עלי עולה: **אמר רב המנונא.** כיון דאמר על מנת שאקריבנה בבית חוניו אין זו עולה כלומר על מנת שהקריבנה ולא לימייב בתמריומה ומשום הכי יגלח במקדש ולא מייב כרת משום שחוטי חוץ שהרי עליה עליה שם עולה: **נזיר.** לא מצי לאתנויי על מנת שלא תתמייב בתמריות דקרבנותיו דכיון דאמר עליו נזירות לא פקעא מיניה עד דמייתי קרבנותיו: **לדורון בעלמא קא מיכוין.** ולא חל עליה שם עולה: **טפי לא מצינא לאיצטעורי.** כרמוק מהרץ ישראל עומד וקרוב למזיו ומלינא דרבא לא מחייב משום שחוטי חוץ: **ואמר ליה רב המנונא נזיר הוי ודאי טעמא דרקאמרת דלא חל עליה שם נזירות.** מגל עולה היינו טעמא דלא מייב משום עולה עליה ומייב כרת: **והקריבה בארץ ישראל.** שלא בירושלים ולהכי נקט בש״ס לתף על גב דלא קיים נדרו ילא דקציעותא דבית חוניו לאו קציעות הוא [ו](אלא היינו טעמא) דהוי כאומר על מנת שהקרבנה ועל מנת שלא תתמייב בתמריומה דמה לי קטלה הכא מה לי קטלה התם משום שחוטי חוץ אינם שם עולה אל עולה שאקריבנה בבית חוניו יקריבנה במקדש ואם הקריבה בבית חוניו יצא רבי שמעון אומר אין זו עולה הריני נזיר יגלח במקדש ואם גלח בבית חוניו לא יצא הריני נזיר שאגלח בבית חוניו יגלח במקדש ואם גלח בבית חוניו יצא ר׳ שמעון אומר אין זה נזיר: **גמ׳** יצא הא מקטל קטלה אמר רב המנונא נעשה [ז]כאומר הרי עלי עולה ע״מ שלא אתחייב באחריותה אמר ליה רבא אלא מעתה סיפא דקתני הריני נזיר שאגלח בבית חוניו יגלח במקדש ואם גילח בבית חוניו יצא הכי נמי דנעשה כאומר הריני נזיר על מנת שלא אתחייב באחריות קרבנותיו נזיר כמה דלא מייתי קרבנותיו לא מתכשר אלא אמר רבא אדם זה לדורון נתכוין אמר אי סגיא בבית חוניו טרחנא טפי לא מצינא לאיצטעורי נזיר נמי האי גברא לצעורי נפשיה קא מיכוין אמר [ח]אי סגיא בבית חוניו טרחנא טפי לא מצינא לאיצטעורי ורב המנונא אמר לך נזיר כדקאמרת עולה על מנת שלא אתחייב באחריותה קאמר ואף רבי יוחנן סבר לה להא דרב המנונא דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן הרי עלי עולה שאקריבנה בבית חוניו והקריבה בארץ ישראל יצא [ט]ועגוש כרת תניא נמי הכי הרי עלי עולה שאקריבנה במדבר והקריבה בעבר הירדן יצא ועגוש כרת: **מתני׳** [י]הכהנים [כ]ששמשו בבית חוניו לא ישמשו במקדש שבירושלים [ל]ואין צריך לומר לדבר אחר שנאמר [מ]אך לא יעלו כהני הבמות אל מזבח ה׳ בירושלים כי אם אכלו מצות [נ](בקרב) אחיהם הרי אלו כבעלי מומין חולקין ואוכלין ולא מקריבין: **גמ׳** אמר רב יהודה כהן [ס]ששחט לעבודת כוכבים קרבנו ריח ניחוח אמר רב יצחק בר אבדימי מאי קראה [ע]יען אשר ישרתו אותם לפני גילוליהם והיו לבית ישראל למכשול עון על כן נשאתי ידי עליהם נאום ה׳ אלהים ונשאו עונם וכתיב בתריה ולא יגשו אלי לכהן לי אי עבד שירות אין שחיטה לאו שירות הוא: איתמר שגג בזריקה רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח רב ששת אמר [י]אין קרבנו ריח ניחוח אמר רב ששת מנא אמינא לה דכתיב והיו לבית ישראל למכשול עון [ק][מאי] לאו או מכשול או עון ומכשול שוגג ועון מזיד ורב נחמן מכשול דעון: אמר רב נחמן מנא אמינא לה [ר]דתניא [ש]וכפר הכהן על הנפש השוגגת בחטאה בשוגגה מלמד שכהן מתכפר על ידי עצמו במאי אילימא בשחיטה מאי איריא שוגג אפילו מזיד נמי אלא לאו בזריקה ורב ששת אמר לך לעולם בשחיטה ובמזיד לא נעשה משרת לעבודת כוכבים ואזדו לטעמייהו דאתמר הזיד בשחיטה רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח ורב ששת אמר אין קרבנו ריח ניחוח רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח דלא עבד שירות רב ששת אמר אין קרבנו ריח ניחוח

שאקריבנה בבית חוניו. אין זייך כאן תפוס לשון לשון ומחרון דהוי כלומר על בית חוניו מגיעא לתחתנה כדלקמן בגמ׳: [י]**אפילו תימא עלייה דגריעה יד בעל השטר על התחתונה.** מימה דבפ׳ הגודל מן הירק (נדרים דף ו׳.) מסיק מאי עלייה מעולה שבנכסיו ומשמ דימוי הוא מגל קציץ דמסיק יד בעל השטר על העליונה ומשמ לפוקי [כ]ליע דווקא קתני: **לא ישמשו במקדש בירושלים.** נספר הזכיר כמוב כהן שהמיר דמו לא יפה מת כפיו ולא יקרב לשון לכתיב וקדשתו והוא מחליף לקדושתיים ועבדו ליה רבנן מעלה מפני דרכי שלום והאי כיון דלקולי מילתי כתבן הכהנים שבמקדש בבית חוניו לא ישמשו במקדש שבירושלים וכ״ש [ס]פירש רבינו שמשון ז״ל לשון הרי עלי כבעלי מומין כו׳ מהכא נפקא לן דכהן שהמיר דמו ומזר בתמורה כשר לדוכן שהרי לא מליגו בהן כהני ב